

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:52	6:05	6:45	
5:07	6:06	6:41	
4:57	6:05	6:40	
5:07	6:07	6:42	
5:13	6:16	6:47	
4:49	6:12	6:33	

ששמתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

טוב לב משתה תמיד

הימים שמתארכים

החורף עדיין בעיצומו, אבל הימים כבר מתחילים להתארך בצורה משמעותית, ובערב שבת זו כבר יש כמעט פער של שעה מזמן הדלקת הנרות המוקדמת ביותר בשנה שהיה רק לפני זמן מה.

יש בזה ברכה מרובה, כאשר ניתן להגיע לשבת באופן רגוע יותר, שהרי יש יותר זמן להתכונן.

אך רבים הם אלו המתלוננים, כי אין זה משנה כמה זמן יש ביום שישי עד כניסת השבת, תמיד תמיד הם מוצאים את עצמם ברגעים האחרונים של יום שישי כשהם לחוצים ובלתי מוכנים, ובחופזון מסדרים את הדברים האחרונים הנדרשים לקראת שבת.

מה שמלמד שלא אורך היום ולא קוצר היום הם המודד לצורה שבה מתכוננים לשבת, אלא זה דבר שנדרש עבורו ידיעת השכל והשבה אל הלב, בתכנון מוקדם מראש של סיום כל מלאכות ההכנה לשבת מבעוד מועד, דבר שמאפשר לקבל את השבת בצורה רגועה ונינוחה, ולזכות בכך לאור השבת המופיעה עם זמן כניסתה.

גזירת המן, וניצלנו ממנה. לעומת זאת, עניינו של מועד חג הפורים הוא לא רק על ההצלה שניצלנו מהמן, אלא מצויין בו הנס הגדול של "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם", על ידי ששלטו באויבי ישראל וקיימו את מצוות מחיית עמלק.

קעת הבה ונחשב, מתי ניצלו היהודים מגזירת המן? אם גזירתו של המן היתה להרוג את כל היהודים ב"ג אדר ראשון, הרי שכשמגיע י"ד אדר ראשון התברר שניצלו ממוות לחיים, ואם כן זהו התאריך לכל היהודים בכל מקומות מושבותיהם לציין בו את נס ההצלה מהמן. לעומת זאת, פורים גדול המציין את נס השליטה על האויבים, בו היה חילוק בין בני העיירות הפרזים, ובין בני העיירות המופקים חומה. כמה נפלא.

כשנתבונן בשורש הדבר, נראה עד כמה קדושה משפיעה כבר על זמן קודם, שכן קדושת חודש ניסן, כבר השפיע לטובת עם ישראל באדר הקודם לו. ומכאן עלינו להסיק אף על קדושת יום שישי, שהוא היום הסמוך לשבת, שיש בו כבר ניקה מקדושת השבת.

דבר מעניין מוצאים אנו להלכה הנוגע לשנה זו, כאשר חל פורים קטן ביום שישי, שכן כתב רבי חיים פאלאג'י בספרו "מועד לכל חי" (סימן ל"א) אות כ"ב), שכשחל פורים קטן בערב שבת, אף מי שאין דרכו לאכול בשר בערב שבת, ביום זה יאכל וישמח, אך לא ימלא את כריסו.

ויהי רצון שאכן יתקיים בנו "וטוב לב משתה תמיד".

המן שרצה לעשות כן דווקא בחודש אדר ראשון היה משום שלא רצה לעשות זאת בחודש אדר שני, שהוא סמוך יותר לחודש ניסן, ובו כבר יש מהשפעת הגאולה של עם ישראל. אלא שלאחר שהתהפך הגורל של המן ופור המן נהפך לפורנו, מרדכי היהודי וחכמי אותו דור החליטו שלא לעבר את אותה שנה ולדחות את העיבור לשנה שלאחריה, משום טעם זה עצמו שבחודש אדר הסמוך לניסן, כבר יש התעוררות מהגאולה של חודש ניסן, ולפיכך רצו שהמלחמה עם שונאי ישראל תהיה באדר הסמוכה לניסן, ולכן לא עיברו את החודש, כך שהמלחמה שהתקיימה בחודש השנים עשר היתה אכן בחודש אדר הסמוכה לניסן.

לאור זאת מסביר החתם סופר, שלכן קבעו לדורות שגם בשנה מעוברת יקבעו את חג הפורים בחודש אדר השני, כיון שהסמיכות לגאולת חודש ניסן, היא זו שהביאה את נס הפורים הגדול, על ידי השפעת הגאולה שמתנוצצת כבר מסמיכות החודשים. לפי דברים אלו ניתן להבין בצורה טובה יותר, את סיבת השמחה בחודש אדר הראשון, אף שאין זה פורים ממש, כיון שבאמת עיקר הגזירה היתה על חודש אדר הראשון, ובחודש זה ניצלנו מגזירת המן, ולכן יש ענין לשמחה בפורים קטן.

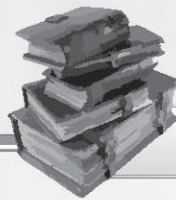
כשנלך בדרך זו, מובן לנו יותר טוב טעמם של הפוסקים הסוברים שאף שמרבם מעט במשתה ושמחה בפורים קטן, זהו רק ב"ד אדר ראשון ולא בט"ו בו, אף לא בכרכים המוקפים חומה. שכן לפי המתבאר, עניינו של פורים קטן הוא בכך שלא התקיימה בו

בערב שבת ובשבת קודש זו, יחולו ימי פורים קטן. אף שאין זה המועד של פורים, שכן מועד הפורים לכל הלכותיה הוא באדר השני, עם זאת נוהגים מעט יום טוב אף בפורים קטן, כאשר הוא אסור בהספד ותענית, ונוהגים בו קצת במשתה ושמחה, כפי שפסק הרמ"א שמרבם קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, "וטוב לב משתה תמיד".

אמנם, המושג ברורה פוסק, כי ביום ט"ו שבאדר ראשון, אין נוהגים במשתה ושמחה אף בכרכים המוקפים חומה. אך האחרונים הביאו בשם כמה פוסקים שכתבו שבכרכים המוקפים חומה נוהגים במשתה ושמחה אף ביום ט"ו באדר ראשון, והעידו שכן המנהג בירושלים. (ראה מדור פניני הלכה). ננסה להבין את מחלוקת הפוסקים בענין זה.

יש להתבונן בעיקר הדברים, לפי איך שנפסק להלכה שמועד הפורים הוא רק באדר השני, אם כן מהו ענין השמחה בפורים קטן? הרי אין זה מועד חג הפורים, ומדוע יום זה שבאדר ראשון הוא מעט חג שאסור בהספד ותענית, ואפילו נוהג בו מעט חיוב משתה ושמחה?

דברים מאוד מעניינים כותב בעל "החתם סופר" בתשובותיו (או"ח סימן קס"ג), כי באמת אותה שנה שגור המן להרוג בחודש אדר את כל היהודים, היתה השנה צריכה להיות שנה מעוברת, והמן רצה להרוג את כל היהודים בחודש אדר הראשון. החתם סופר מדייק כך מהפוסקים במגילת אסתר, ומציין כי דבר זה מבוואר בירושלמי (מגילה פרק א' הלכה ה'). מבאר החתם סופר את טעמו של

פניני הלכה

שאלה: מה הם הדינים הנוהגים לשבת זו של פורים קטן לבני הכרכים?
תשובה: יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון, כשחל בימות החול אין אומרים בו תחנון [וכן במנחה שלפניו אין אומרים תחנון] ולא למנצח יענך ה' ביום צרה ולא א' ארך אפים, ואסורים בהספד ותענית. נחלקו הפוסקים אם נוהג בהם מצוות משתה ושמחה, ונפסק להלכה שירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים. נחלקו הדעות אם מרבים בשמחה רק בי"ד אדר ראשון, או שבני העיירות המוקפות חומה מימות יהושע בן נון כדוגמת ירושלים, צריכים להרבות בסעודה גם בט"ו אדר ראשון, ונהגו בירושלים להרבות בסעודה בט"ו בו. ומכל מקום יש שכתבו, שבשונה מחג הפורים עצמו, אף בירושלים יש להרבות בסעודה גם בי"ד אדר ראשון, למרות שבנוגע לפורים שבאדר רגיל אין נוהגים כלל בכרכים המוקפות חומה במשתה ושמחה בי"ד אדר, וזאת משום שלפי כמה דעות פורים קטן הוא רק ביום י"ד גם לבני הכרכים המוקפים חומה.

לאור זאת, ביום שישי פורים קטן, אין אומרים תחנון ולא למנצח, ומרבים קצת בסעודה, אך לא ירבה משום כבוד השבת. וביום השבת אין אומרים "אב הרחמים" ואין אומרים "צדקתך צדק" במנחה. ובירושלים יש ענין להוסיף דבר מאכל כלשהו אף בשבת לכבוד פורים קטן.

מקורות: שולחן ערוך ורמ"א סימן תרצ"ז; משנה ברורה שם, ב - ד; מועד לכל חי לא, כב; שו"ת מנחת יצחק י, נח; הליכות שלמה חלק ב' עמוד של"ה.

יצוין, כי למרות שכשחל פורים בירושלים בשבת, עושים את סעודת הפורים ביום א', לגבי פורים קטן אין זה נוגע, ולנוהגים להרבות מעט בסעודה לכבוד פורים קטן ביום ט"ו, אף כשחל בשבת יש לנהוג כן.

לשון חכמים

ועיקר הוא הרצון והתשוקה, ומה שמכין האדם עצמו לדבר שבקדושה למצוה ותורה, כמו שאיתא בזה"ק על הפסוק ושמרו בני ישראל את השבת, את דייקא, שעיקר צריך שמירה מה שהוא מחלק האדם לקבל השבת שיחול עליו קדושת השבת, וכמאמר אא"ז מו"ר [החידושי הרי"ם] זצ"ל, שמה שמבטל האדם עצמו להשבת זמן מה מקודם, שפוסק מעשיית מלאכה, שמתירא שמא קידש היום, זהו עצמו הוא הכנת האדם להשבת, ועל ידי זה חל עליו הקדושה, וכל מה שעושה האדם העיקר שיהיה בהתלהבות ותשוקה גדולה בחשבו יקרת המצוה שהוא אין שיעור, על ידי זה יתלהב מאוד לעשות רצון שמים.

שפתי צדיק כי תשא אות טו

אמרת השבת

ישמח משה במתנת חלקו, כי עבד נאמן קראת לו, כליל תפארת בראשו נתת לו, בעמדו לפניך על הר סיני, ושני לוחות אבנים הוריד בידו, וכתוב בהם שמירת שבת, וכן כתוב בתורתך: ושמרו בני ישראל את השבת. תפילת שחרית של שבת

הרבה דברים מעונים ביאור בנוסח זה: א' מה השייכות בין שמחת משה במתנת חלקו לשמירת השבת? ב' מה פשר הזכרת כליל תפארת שזכה לה משה רבינו בעת עמדו על הר סיני בתוך דברים אלו? ג' למה הזכירו דווקא את ענין "שמירת השבת"?

ביאר החתם סופר, כי הנה מצונו שבמתן תורה פסקה זוהמתן של ישראל, וזכו לכתרים כשאמרו "נעשה ונשמע", אך כשחטאו בחטא העגל חזרו למצבם הקודם וניטלו מהם הכתרים, ורק משה רבינו זכה בהוד קרינת אור פניו, כמבואר בפרשת השבוע. ומשה רבינו נהג בעם ישראל טובת עין, ונתן מקרינת אור פניו לכלל ישראל נשמה יתירה מידי שבת בשבת קודש.

והנה מצאנו כי בלוחות הראשונות נכתב "זכור את יום השבת לקדשו", ואילו בלוחות השניות נכתב "שמור את יום השבת לקדשו". וביאור הדברים, כיון שהלוחות הראשונות ניתן להם במצב שהיו בחירות מוחלטת מכל שעבוד של עול מלכות ועול דרך ארץ, והיו צריכים להיות כמו מלאכי השרת, וגם בימות החול לא היו צריכים לעסוק במלאכה, ואם כן ההבדל היחידי בין השבת ליום חול הוא בקידוש השבת בדברים, ולכן נאמר "זכור". אך לאחר מכן כשירדו ממדרגתם, עיקר החילוק בין ימות החול לשבת הוא על ידי שמירת השבת מכל מלאכה.

זהו ביאור נוסח הברכה: ישמח משה במתנת חלקו שהוא זכה בקרינת אור פניו של כל עם ישראל כשניטל מהם הכתרים, וכשירד מהר סיני הביא את הלוחות שבהם נאמר "שמירת" שבת, שכן לאחר חטא העגל העיקר הוא שמירת השבת, וזכירת השבת וקידושו נטפלת לשמירתו מכל מלאכה, ועל ידי כך זיכה משה רבינו את עם ישראל כולו מהוד קרני אור פניו, וזכו לנשמה יתירה בשבת קודש.

פרשת השבת

וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לְעִשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתֵם בְּרִית עוֹלָם: לא, טז

יש לדקדק, מה הביאור בחזרת המילים

"את השבת" בזה אחר זה, הרי הפסוק היה יכול לומר "ושמרו בני ישראל את השבת לעשותו לדורתם ברית עולם?"

ביאר בספר איגרא הדספידא כי פסוק זה בא לבאר את השכר על שמירת השבת, וכך הוא כוונת הפסוק, שעל ידי שישמרו בני ישראל את השבת כהלכתו, יזכו לעשות את השבת של יום שכולו שבת, שבגאולה השלימה. וכפי שאמרו חז"ל שבזכות שמירת שבת יגאלו בני ישראל.

כיוצא בזה כבר ביאר האור החיים הקדוש על פסוק זה, ונצטט את לשונו:

ירצה על פי דבריהם ז"ל (ראש השנה לא, א) שעולם הבא נקרא עולם שכולו שבת, ואמרו עוד (שמות רבה פרק כ"ה) שקול שבת כנגד כל התורה כולה, לזה אמר 'ושמרו בני ישראל את השבת', והטעם 'לעשות להם את השבת' פירוש העולם המתכנה בשם שבת שיהיו בו לדורי דורות, והוא אומרו 'לדורותם' לשלול עולם הזה שאין האדם קיים בה לדורות, 'ברית עולם' פירוש ברית כרותה לשומר שבת שינחל עולם עליון.

מעשה לשבת

השבת של הצדיק

כשהיה משתתף בקידוש בשבת בבוקר, היה אומר למלווהו שאין זה יפה שרק אוכלים, וצריך לשר ללכבוד שבת, והתחיל לשר בלא להסתכל על שום דבר, ובלא להתחשב ב"מה יאמרו".

כשעוד היה גר בלונדון היה לו מנהג, שכשהיה חוזר מבית הכנסת בשבת קודש, היה שר ומזמזם את הניגון הידוע על המילים "ווען איך וואלט געהאט כח, איך וואלט געלאפן אין גאסן, אין געשריגן שבת היום לה" [אילו היה לי כח, הייתי רץ ברחובות, וזועק שבת, שבת היום לה!]. אך בארץ ישראל לא נהג כן, כשהסביר את עצמו שיש בזה מעט שקר, שהרי בארץ ישראל יש באמת את היכולת והאפשרות לעשות כן, ואין זה דומה לחוץ לארץ שם הולכים גויים ברחובות ואין אפשרות לעשות כן.

היה מנקה לכבוד שבת אף את הישביל המוביל לביתו, וגם בשנותיו בירושלים היה הרבה פעמים מנקה את המדרגות שליד בית הכנסת בשכותנו לכבוד שבת. כאשר עוד התגורר בלונדון, ושבת פעם בבני ברק, ראתה בתו כי הוא יורד בערב שבת עם מטאטא ומנקה מעט את החצר ואף את הרחוב שלפני הבית, בשאלה אותו לפרש מעשיו הסביר ונימק, כי השבת הרי יורדת גם על הרחוב...

בעת ששהה סמוך לשכון ויזניץ בבני ברק, התלהב מאוד כשראה את הנוסח הנהוג אצלם בקבלת שבת בהתלהבות ובשירה ובריקודים, ותמיד חזר על כך בהפעלות. בכלל הפליא כאופן מיוחד את אורת השבת הנסכת על רחובות קריה נאמנה בעיר בני ברק, כאשר כל הרחוב כולו זועק מקדושת השבת.

קיים במלואו מובן המילה את דברי חז"ל שלא יהא הילוך בשבת כהילוך בחול, היה בשבת הולך בהילוך איטי יותר, שלא כדרכו בימות החול ללכת בורזיות גדולה.

שבת הקפיד גם שלא לאחל "גוט שבת" עד כניסת השבת, ורק "גוט ערב שבת" מחשש קבלת שבת באמירת "גוט שבת", והוסיף עוד שאינו מתאים שיעשו מלאכה אחרי שכבר איחלו "גוט שבת".

היה לו חיבה מיוחדת לחלות הנאפות בבית (ולא הקנייות במאפייה), וכשהביאם לשולחן השבת, החזיק את החלות כמי שמחזיק את בנו חביבו, והיה אומר שכך היה עושה רבי שמחה זיסל זצ"ל הסבא מקלם.

היה אפשר לראות אותו בערבי שבתות ברחובה של עיר כשהוא הולך עם פרחים לכבוד שבת, ובמראהו באותה שעה היה נדמה לאדם שהולך עם לולב מהודר שמצא בשוק, כשהוא עם חיוך מאוזן לאוזן כמוצא שלל רב. מבני ביתו ביקש, כי יתכוננו לשבת כבר מיום ראשון בשבת. כמו כן ביקש כי יסדרו לו פריט לבוש מיוחד לשבת, לכל פרטי הלבוש, כפי שאכן מבואר בפוסקים שכך ראוי לעשות.

בחדש שעבר, נפטר בירושלים רבי משה שלאס זצ"ל, שהוכר כיהודי תלמיד חכם וצדיק יסוד עולם, עוד משנות צעירותו כשהתגורר בלונדון. בחוברת שהוציאו לזכרו, נכתבו עליו בין היתר הדברים הבאים:

באופן מיוחד היה ניכר בהידורו ובוריותו בכל הקשור לעונג שבת. ה' מנקה בעצמו את חדר הלימוד שבביתו לכבוד שבת עם שעווה פוליש (חומר מכריק לרצפה), והיה פרס לילדים על התנהגות טובה שהיו מרשים להם לעזור לו, תוך כדי שהם מקפצים על מטליות כדי להבריך את הרצפה, ובאמצע ה' שר "וביום השבת שבת קודש שישו ושמחו". אחד הרבנים בלונדון סיפר, שדרכו היה ללכת לסנדלר שהיה בסמיכות לביתו של הרב שלאס, והסנדלר הגוי אמר לו על הרב שלאס כי "תמיד הוא מבקש שיחזירו לו את הנעליים בערב שבת כדי שיהיו לו כחדשים לכבוד שבת". ובלשונו באנגלית:

Rabbi Schloss always brings his shoes in to get them ready for Friday, because he wants them fresh for the Shabbos.

היה רגיל לומר בשם החפץ חיים, שאף אם הכינו את צרכי השבת מבעוד מועד, יש לעשות דבר מה לכבוד שבת לאחר חצות דווקא. ולכן אם לא היה מה לעשות בבית, היה יוצא למכולת או למסעדה כדי לקנות משהו מיוחד לשבת. והרבה פעמים קנה רק מין מתיקה אחד. בימי השבעה הגיע לנחם מוכר הפופקורן שהיה עומד בשכותנו בדרך קבע בימי שישו, וסיפר שבערב שבת כשהיה יורד לקנות דברים לכבוד שבת, רצה לתת לו יד לרדת במדרגות כדי לקצר לו את הדרך. ואמר לו שרוצה להקיף וללכת בדרך הארוכה כדי לקבל יותר שכר פסיעות.

הקפיד שלא לעשות שום מלאכה לאחר חצות בערב שבת, ממה שאינו לצורך שבת ממש. לאחר חצות בערב

זכריהם הם זכרונם

מן רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל - כ' אדר א' תשנ"ה

הגרש"ז אויערבאך ושמירת שבת זה שני מושגים ההולכים יחד, שכן רבים מפסקי ההלכות הנוגעים להלכות שבת קודש בדברים המתחדשים בדורנו התבררו על ידו בביהרותו המופלאה.

הפעם ברצוננו להתמקד דווקא בדברי מחשבה בנוגע לשמירת השבת שאמר הגרש"ז זצ"ל. הוא הסביר פעם בדרשה את הטעם שגוי ששבת חייב מיתה, לפי דברי האור החיים הקדוש בכמה מקומות במעלת שמירת השבת של בני ישראל, שעל ידי זה מתקיים הבריאה, שכן הבריאה כולה נבראה רק לשישה ימים, ומאז בריאת העולם ועד עתה, על ידי שיש שומרי שבת בעולם, העולם ממשיך להתקיים לימות החול הבאים, וכך כל שבוע ושבוע.

סגולה זו של קיום העולם על ידי השבת, נמסרה רק לבני ישראל, כי רק עם ישראל מסוגל למעלה זו, שעל ידי שמירת השבת הם עושים מעשה, וכפי הנאמר בפסוק (בפרשת השבוע) "ושמרו בני ישראל את השבת", כי שמירת השבת של בני ישראל היא בחינת עשייה ומוסיפה להם קדושה.

זהו הטעם שגוי ששבת חייב מיתה, שגוי השומר את השבת הוא מבזה את ערך השבת, ששבתית השבת אינה רק שביתה ממלאכה, אלא תוספת קדושה בו ובכל העולם, שזה דבר שלא קיים אצל גוי, וכיון שהוא משפיל את ערך השבת שביתתו, כשהוא חושב שאין בזה כל קדושה אלא רק שביתה ממלאכה, בזה הוא מתחייב מיתה.

קוראי עונג

הלן מכתב שהגיע למוערכת, ובו סיפור מדהים שהכותב שמוע אותו מבעל המעשה עצמו:

צרו סיפור אמיתי שהתרחש בשבוע שעבר בחנות דגים בביתר צלית (השם המלא שאור במערכת). בחורה הגיעה לקנות דג לכבוד שבת והעובד הערבי מס דג מהבריכה והניח על המשקל ואמר לבחורה שהדג עולה 150 ש"ח אמרה לו הבחורה שהם משלמים 75 ש"ח על דג כזה מקסימום 100 ש"ח האם על המחירים? "לא" ענה לה העובד, צר שוקף יותר אז צר עולה יותר.

התקשרה הבחורה הביתה ושאלה את אמא שלה מה לעשות ענתה לה האמא "לשבת לא חוסימ תקני 150 שקל". "בסדר, תכני לי את הדג", אמרה הבחורה לאמא.

העובד הרים את הדג ופתח את הוטל ונקה את הדג. תוך כדי כן, היא שמה לב שהעובד הוציא דבר מה מהוטל של הדג וצחק לפח. שאלה אותו הבחורה מה צחקת לפח אמר לה העובד "לוא, צר רק הילחמט שנחל תמיד צריקים".

לאחר הפצרות הסכים העובד להוציא את מה שהשליך לפח ולגד עינפם מתגלה ש ר ש ר ת צ ה ה. הבחורה ביקשה מהעובד שיתן לה את השרשרת - אבל העובד התגד ואמר לה שצר שייך לו.

מיד התחיל ובלת, וכמה קונם הצטרפו לויחל לטובת הבחורה. העובד קרא לאחראי המאמרת והאחראי התקשר למנהל החנות והמנהל הביע לטובת הלקוחה. הבחורה הביאה את השרשרת הביתה ולאחר שבת לקחו את השרשרת למצויק וה ש ר ש ר ת ו 11 ה סך עצום.

- מי שטח בערב שבת יאלץ בשבת!

נ ה. שלח המכתב השאיר פתלת בו ניתן לאמת את הסיפור, והפתלת שאורה במערכת.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

השבוע אנחנו קוראים בתחלת פרשת השבוע, על הצווים לעשות את הפיוז, הפיוז שהעמידו בחדר אהל מועד, ובו היה מים שמהם היו צריכים הפהנים לטהר את עצמם לפני שהם נגשים לעבודה פלשהי בעבודת הקרבנות, ולפני שהם נכנסים לתוך בית המקדש.

זה לא היה דבר קל לרחץ את הרגלים ואת הידים, יש אומרים שהיו צריכים לעמוד בעמידה מיוחדת על הגל אחת, ולהצמיד יד לרגל ולרחץ בבת אחת יד ורגל אחת, ולאחר מכן את היד והרגל השנייה. ולהלכה נפסק שהפנהנים רוחצים את ידיהם ואת רגליהם בבת אחת.

התורה מחמירה מאד בפניה שנגש לעבודה בלא לרחץ את הידים ואת הרגלים, והענש על כך חמור מאד.

למה זה כל כך חמור?

כי אי אפשר להפגס סתם כמה מהחלין אל הקדשה, צריכים להפגס מתוך הכנה והתבוננות, ולא בפזיזות.

כך זה לכל דבר שבקדשה, שאי אפשר להגיע מתוך חלין לקדשה בלא התטהרות והכנה.

גם אנחנו בכל יום ששי מכינים את עצמינו לקראת שבת קדש, פי הרי אי אפשר לבוא מהחול אל הקדש בלי הכנה.

גם אנחנו מתרחצים לכבוד שבת, ומנהג חסידים ואנשי מעשה שאף הולכים למקוה טהרה לכבוד שבת.

פי השבת היא כמו בית המקדש, ואנחנו כמו פהנים שנגשים אל הקדש.

חשבתם על זה?

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030